Odată pe săptămână...

D. George Costescu face confidențe...

Inceputurile ziaristicei sportive în România

Obicinuim în numerile noastre de Duminică să prezentăm cititorilor personalitățile sportului românesc. Oamenii cari au contribuit la înjghebarea și desvoltarea lui și care astăzi au dispărut din arenă; sau sportivi cari și acum se mențin pe primul plan al actualității.

Pentru a sublinia realizările în domeniul gazetăriei sportive, am ales pentru «confidențe» pe d. George Costescu.

«Bătrânii», generația de sacrificiu a sportului românesc îl cunosc. Nu pentru ei facem așa dar, prezentarea de mai jos.

Generația nouă, — cei pe spatele cărora se află astăzi sarcina grea de a împinge mai departe sportul românesc pe urcușul progresului — îl cunoaște însă mai puțin.

D. George Costescu, care a fost unul din cei mai aprigi luptători pentru cauza sportivă în vremurile când ea începea abia să se înfiripe, s'a retras — ca și atâția alții — în momentul când tineretul a găsit drumul netezit de realizările acestor înaintași.

*

Intr'un timp când sportul avea de luptat cu cele mai imposibile greutăți, d. Costescu a luat inițiativa înființării unui ziar sportiv: «Sportul». Obstacolele pe cari le-a avut de trecut? Aportul acestui ziar în desvoltarea sportului românesc?...

Le povestește d. George Costescu în cele ce urmează.

PUȚINA ISTORIE SPORTIVA

— Când ai conceput și cum ați început publicațiunile sportive ce ați condus?

— Ca să răspund, pe înțelesul celor de-acum, la întrebarea d-tale, sunt nevoit să pornesc prin a face puțină istorie sportivă.

In România — domnul meu — se poate spune că presa sportivă a luat ființă cam în același timp cu practicarea sporturilor **in public** și cu începutul propagandei lor organizate.

Dacă ne mărginim numai la sporturile cari încadrează educația fizică, începuturile practicei lor publice se afirmă încă din anii 1895—96 și a debutat cu cursele de bicicliști, pe velodromul frumos ce se înălța atunci pe șoseaua Kiselef, în piața arcului de triumf, acolo unde până mai ieri se găsea terenul de football „C. A. B."

Concurenții români la aceste curse de viteză și de fond, erau atunci clasificați: mai întâi „juniori" — chiar dacă erau de mult trecuți de vârsta majoratului — și numai apoi „amatori", când ajungeau să facă cel puțin șase tururi (velodromul avea 333 metri în ocolul lui pe coardă) și aceasta în condițiuni demne de o competițiune publică.

„Profesioniștii" aveau „**le clou**" pe programele acelor reuniuni; — ei erau în marea majoritate cicliști străini de seamă, aduși aci din Italia, Germania și Austria, de către impresarii speciali ai Velodromului care aparține ziarului „Universul" și neuitatului lui întemeietor Luigi Cazavillan.

Acești profesioniști străini erau singurii cari alergau pentru premii în bani.

Când, mai târziu, „amatorii" de talia unor: Mitică Vlădăianu, Montezi, Polizu, Nițulescu, Pucher (senior) și Cantilli (acești doi din urmă, faimoși rivali în recordul București-Paris pe bicicletă!) — alergau și îi întreceau adeseori; dar o făceau numai **pour l'amour de l'art** și pentru plăcerea de-a chefui apoi la „Flora", cu învingătorii sau învinșii lor de altă nație.

Noi — „juniorii" — ne mulțumeam atunci cu premii constând într'un

D. George Costescu

„port-ceasornic de perete", din tuciu-nichelat sau unul în formă de papuc de catifea garnisit cu scoiculițe și melci marini sau — în cel mai bun caz, la campionate — cu un ghidon de forma celor ale „așilor" din Occident cari, și ei, pe vremea aceia, nu erau de cât cel mult niște „birlici". (Așa se zicea așilor pe-atunci).

«FLEACURI COPILARESTI»

Astea nu le spun în cadrul rostului presei sportive. Manifestările sportive de care vă vorbesc le înregistra numai «Universul» care își susține velodromul. Celelalte ziare nu se ocupau cu asemeni «fleacuri copilărești».

Din ciclismul astfel practicat, a născut însă atunci și nevoia antrenamentului «pedestru» pe care, ca și jocheii străinii îl făceau, în maillot și culoți, dimineața, pe drumul ce înconjura pe dinafară Hipodromul de la Băneasa.

Dar și ei — ca și noi cari îi imitam — eram siliți de multe ori să sporim peste regulă trenul, ca să nu ne ajungă pietrele și cioturile de crăci uscate cu cari ne îndemnau țăranii de pe drum și vecinii locurilor.

Era poate și acesta un mijloc de încurajare al acestui sport, deoarece, astfel dovedindu-și puterile și aptitudinele, mulți din noi am început a face: mai întâi întreceri pe pariuri între ciclești și pedeștrași, iar apoi «antrenamente» raționale cu scopul de a cultiva aceste aptitudini.

Așa au mers lucrurile până prin 1906, când cu Expoziția Jubiliară de la Parcul Carol. Atunci — și aci e locul să aducem mult iubitului și iscusitului Alexandru Davilla un nou și nebănuit aport de recunoștință — Conu Alecu, spre a «legitima» oarecum spectacolele cu lupte elino-romane din Expoziție, și mai ales spre a le legitima ca «jocuri sportive» și-a amintit de «strengarii» cari se antrenau în jurul hipodromului și pe cari el îi încuraja de pe dinlăuntru, unde el însuși se antrena dimineața pentru cursele de cai în cari participa, totdeauna cu succes, ca gentlemen riders alături de d-nii Gică Bădescu, George Negroponte și de ofițeri.

CONCURSURILE DIN «EXPOZIȚIE»

Și-a amintit, — născocind ideia de-a agrementa Expoziția și cu exhibiții sportive — și ne-a adunat, ne-a inițiat și ne-a pus să facem concursuri de alergări pedestre, și de sărituri în lungime și... hai! să zicem — chiar «în înălțime». Înălțimea — fără prăjină, bine înțeles — a ajuns cu greu până la... 1 m. 15, cu care s'a luat atunci «medalia».

«S'a luat» este iarăși o vorbă;— noi n'am văzut-o niciodată. Ei! dar aveam intrare «gratis» în Parc — la lupte — și atâta era pentru noi tot la ce puteam năzui.

De aci încolo, treaba a mers «strună». Știi vorba noastră: Românul, e mult până se apucă de o treabă — că, de lăsat, se lasă repede. Așa a fost și în chestiunea asta.

Alecu Davilla — încântat de cum se ducea faima «numerelor» lui sportive din Expoziție — a făcut atunci o bună propagandă, prin cuvânt, aptitudinilor excepționale ale românilor în sporturile atletice și vorbea, oricând avea prilejul despre ele ca de o adevărată revelațiune.

Ași putea să afirm chiar că convingerile și râvna Suveranului nostru pentru propășirea acestor îndeletniciri ale poporului român își au izvorul în propaganda pe care Conu Alecu o făcea astfel chiar în preajma Tronului, ori de câte ori avea prilejul. Și, cei de atunci, știm de ce credință se bucurau laudele când porneau de la el, în mai toate direcțiunile.

TERENUL DELA «BOLTA RECE»

Lucrurile au stat astfel până când, prin 1908, apar pe maidanul dela Bolța-Rece (în fața lăptăriei Floria, de pe Șoseaua Kiseleff) primele înjghebări ale celor dintâi echipe de football asociație, ale străinilor dela întreprinderile industriale engleze din țară. Istoria desvoltărei acestora și a altoirei lor cu elemente românești, până la alcătuirea echipelor de români sadea, este un capitol deosebit a cărui desvoltare nu are rost să o fac acum.

Insemn doar data de 26 Octombrie 1909 când, tot pe terenul primitiv instalat, pomenit mai sus, a avut loc cel dintâi match «internațional» de football între «Sporting-Clubul» din Timișoara și «Asociația Sporturilor Atletice Române» — și adaug (spre documentare) că aceasta din urmă nu făcea alt sport atletic și nu avea în echipa ei nici un român.

PRIMA VICTORIE ROMANEASCA

Trebue să adaug însă — spre punerea la punct a calității footballiștilor români de atunci și spre confirmarea spuselor regretatului Davilla — că la 6 Decembrie al aceluiaș an, în același loc, o echipă pur românească a tânărului club „Olympia" a câștigat prima victorie (2:1) contra echipei clubului „Colentina" — aceiași care de Sf. Dumitru susținuse matchul internațional, cu 8 goaluri contra cele 9 goaluri ale Sporting-Clubului Timișorean. Interesant — nu este așa?

In același an — în afară de „Tennis Clubul Român" de dată mai veche ceva, întemeiat de Grigore Caracostea cu frații Iconomu, dar sub forma unui cerc (foarte) închis, și de „Societatea Cicliștilor Principele Carol", existentă cu vreo doi ani mai înainte — fu înființată, din inițiativa AA. LL. RR. Principele Carol și Principesa Elisabeta, cea dintâi asociație de sporturi atletice în genere, cu numele: **„Clubul Sportiv Român"** și având treizeci de membri, toți camarazi de copilărie ai vlăstarelor Domnești și cărei asociații se datorește inaugurarea și organizarea la noi a primelor manifestări în sporturile de iarnă.

PRIMA PUBLICAȚIE SPORTIVA

Aci se plasează momentul conceperei atât a F. S. S. R.-ului cât și a primei publicații sportive care, la început, a servit și de organ oficial al acestei instituții.

Precis — ajunsesem în ultima lună a anului 1912 când cele patru asociații române existente, de cari am pomenit mai sus, s'au constituit în «Federația Societăților de Sport din România.»

Inceputurile presei sportive vin liică Toncescu următoarea scrisoare:

„Iubite Costescu — cu plăcere cedez proprietatea ziarului „Sportul" unui mare iubitor de sport cum ești.

„Ideile, ce mi-ai împărtășit că le vor conduce în organizarea ziarului, sunt admirabile, corespund unei reale necesități și succesul desăvârșit pe care-l cred asigurat, ți-l urez din toată inima.

„Exprim o singură dorință ca sportul să se ocupe și pe viitor de cursele de cai cu aceiaș sârguință, dar mai ales cu aceiaș obiectivitate ca până acum.

„Când timpul îmi va îngădui îmi voi aduce aminte de coloanele „Sportului" și voi conlucra la umplerea lor.

„Termin spunându-ți: să stăpânești sănătos „Sportul" al cărui titlu, fiind înscris la Tribunalul de Comerț, nu este posibil să ai surprize neplăcute.

„Cu cele mai distinse salutări amicale.

V. Toncescu

Și — la 4 Septembrie 1913 — apărea „Sportul", cu frontispiciul alăturat; pentruca, după șapte numere, să devină „Buletinul Oficial al F. S. S. R.-ului" și cu înfățișarea paginei ce-ți dau spre reproducere în numărul Dv. festiv.

GREUTATI

— Se pare însă că, la început lucrurile n'au mers prea ușor.

— Cum ar fi putut să fie altfel? Adagiul german face parte din istoria lumei: „Alles anfang ist schwer".

Așa a fost începutul federației — așa era și acela al buletinului ei. Noi ne ocupam de cursele de cai, cum ceruse prietenul Toncescu; dar ele nu se ocupau de noi—ca acum. In schimb, Federația se ocupa de noi; dar tocmai de aceia noi nu ne putem „ocupa" cum trebuia de ea — nu ca acum.

Vezi dar că, pe vremea aceia, „conviețuirile" nu prea erau cu prea reduse de urmările războiului, corespundeau necesități înzecite de întregirea pământului patriei. Provinciile române realipite ne reveneau cu o zestre sportivă foarte frumușică, datorită faptului că fosta dublă-monarhie de la Apus, bine înstărită în sporturi, pregătise mai bine și mai din timp și pe românii de-acolo.

Asta era situația după întoarcerea echipei române de la Olympiada Militară Interaliată din Paris, unde se inaugurase marele stadion Pershing de la Vincennes, dăruit de americani francezilor și unde fusesem delegat de F. S. S. R. ca reprezentat al ei.

Am revenit în țară cu echipierii noștri contaminați de molima federațiunilor pe sporturi și am dat aci peste frații de dincolo încinși de febra separatismului. O situație cum nu se putea mai complicată și mai critică! Și, peste toate astea, eram în epoca aceia și lipsiți de sprijinul și îndemnul A. S. R. Principelui Carol care plecase într'o călătorie în jurul lumei.

Cât am mai figurat în comitetul de conducere al F. S. S. R.-ului, am reușit doar să pun la punct chestiunea unității de conducere, adică politica externă a Bunei Înțelegeri; când am rămas însă cu partea politicei interne, a micilor neînțelegeri — am preferat să rămân la punctul meu de vedere „principial" și m'am retras dintre „oficiali", spre a mă devota exclusiv presei.

DIFICULTATILE INTAMPINATE

— Dar sprijin ați aflat, în această odisee?

— Cu calitatea de «Buletin Oficial» am avut sprijinul cheltuelilor de tipar prin F. S. S. R., dar nu și pe al publicului.

Ca ziar independent, am avut cel mai entuziast sprijin din partea publicului — cum auzisi din cele deja spuse; — dar dela o vreme n'am mai avut pe acela al celor ce ar fi putut profita de aceasta — cum văzuși.

— Ce credeți de desvoltarea actuală a presei sportive?

— Cele mai bune lucruri. Nu e nevoie s'o mai spun eu. Tinerețul lucrează pe capete și puterile lui se vădesc: gazetele sportive apar cam în aceleași condițiuni ca și cele «politice-independente» de dimineață de amiază și de seară.

Polemica, în gazetărie, este insignă de butonieră. Gazeta adevărată, este un steag.

— Aveți oarecari speranțe într'o asemenea izbândă și ați mai fi dispus să combateți sub un asemenea steag?

— Ori și când, cât timp voi mai putea mișca un condeiu pe hârtiei Pe cei cari au făcut școala gazetăriei cu generațiile de acum trei decenii, idealurile i-au însuflețit totdeauna și speranțele lor nu se pierd niciodată.

De altminteri, pentru concepția mea în această materie, adevăratele posibilități de propagandă ale presei în domeniul educației sporti a tineretului român, încep abia acum. Ca și la războiu — perioada pregătitoare clatină, dar nu urnește: — căile isbânzei nu se arată strategilor nicăeri mai bine ca în toiul luptelor. Atunci când ai ostirea în mână — cum spun militarii— isbânda este asigurată.

«Gazeta Sporturilor» s'a bucurat și se bucură de această favoare.

Eu i-am dat concursul meu ori de câte ori mi-a fost cerut — și, pe cât se pare, m'am bucurat de această onoare cam numai la «zile mari».

Urările de viață lungă și de putere mare ce-i fac, au sinceritatea lor asigurată și prin aceia că acele urări le fac, peste capul «Gazetei», însăși sporturilor române și tineretului care este chemat să le desăvârșească pentru cel mai mare bine al nației noastre.

Cornel Demetriade

Prima echipă de propagandă a footbalului

ANUL al IX-lea. — No. 1.
EXEMPLARUL 20 BANI
VINERI 16 IANUARIE 1915.
SPORTUL
Organ de propagandă pentru Educațiunea Fizică
și Buletin Oficial al Federațiunei Societăților Sportive din România.
«Ludus pro Patria»
APARE DE DOUA ORI PE LUNA
IAR ÎN EPOCA SPORTIVĂ (APRILIE-OCTOMBRIE) SĂPTĂMÂNAL

En tête-ul primului număr al «Sportului»

Cereți la librării operile emoționante ale lui
PANAIT ISTRATI
ȚATA MINCA
Lei 60
NERANTSULA
Lei 40
Apărute în Editura „EMINESCU" București, Strada Anghel Saligny 2

In vederea realizării celor mai mari viteze terestre

Preparative intense în Italia, Franța și Germania

In cursul campaniei automobiliste internaționale, de curând închisă, s'au bătut aproape toate recordurile de viteză existente. Pe pistă, pe circuituri închise, în coastă și în palier, s'au înregistrat veritabile salturi în ce privește ameliorarea timpurilor.

Intrarea în arenă a ultimelor produse germane, bine reprezentate prin faimosul bolid «P», cu care Hans Stuck a reușit atâtea isprăvi magnifice, a însemnat o adevărată revoluție în domeniul automobilismului.

Și surpriza a fost cu atât mai mare, cu cât primele încercări ale faimoasei trăsuri germane nu au dat rezultate satisfăcătoare. Datorită acestui lucru, industrașii automobiliști din celelalte țări au răsuflat ușurați, la începutul anului, culcându-se pe laurii culeși în cursele de până atunci.

Ca și în aviație, italienii au fost singurii cari au rămas pe poziții, încercând să întâmpine surprizele. Și, când «P»-ul a prins să dea rezultate, ei erau gata să-i servească replica. Au întrebuințat însă numai jumătăți de măsură și deaceia, așteptările lor au fost în parte înșelate.

CU ARME INEGALE

Focul a fost deschis, dela început cu arme inegale. Deoparte, germanii utilizau o mașină cu două motoare și cu o capacitate mare, iar de altă parte italienii apărau reputația industriei lor prin trăsuri nu prea impresionante nici ca aspect nici ca forță motrice. Desigur că în acest fel, italienii erau handicapați ca și francezii, cari nu au modificat prea mult mașinile cari le reprezentau industria.

Cu toate acestea, diferența în ce privește rezultatele nu este insurmontabilă și ca atare nu este exclus ca în viitor supremația în sportul automobilist să schimbe mâna.

UN ALFA ROMEO DE 12 CILINDRI

Pentru campania anului viitor, uzinele italiene Alfa Romeo, cari au din partea statului o subvenție anuală de 7.000.000 lire sterline, au pus în fabricație noua mașină de o construcție impresionantă.

Noul mono-loc, italian va fi prevăzut cu un motor de 12 cilindri a cărui capacitate totală va fi de 4 litri. Suspensiunea în față va fi pe roți independente.

Inginerii cari au făcut planurile noului motor, sunt foarte optimiști în privința rezultatelor ce se vor obține și cred că recordurile bătute anul acesta de Stuck și Caracciola, acesta din urmă pe Marcelas, vor intra în patrimoniul Italiei, imediat ce noul model va fi pus la punct. Și inginerii uzinelor Alfa Romeo sunt convinși că prima trăsură va putea să înceapă probele încă în cursul lunei Februarie.

IN GERMANIA SE STUDIAZA NOUI MODIFICARI

Germanii, oameni practici, odată ajunși în situația de protogoniști ai automobilismului, înțelegând cât este de greu să rămână în posesia supremației nu au depus armele ei sunt preocupați de noui modificări.

Rivalitatea dintre Stuck și Caracciola i-a făcut să extragă învățăminte folositoare și, cum fabricile reprezentate de cei doi virtuoși ai volanului, nu luptă numai pentru triumful culorilor naționale ci și pentru cel al lor, chestiunea se prezintă cum nu se poate mai pasionantă.

CAPACITATEA CILINDRICA A «P»-ULUI VA FI MARITA

Dat fiindcă uzinele din care provine bolidul lui Stuck, nu găsesc cu prin turație se poate obține cel mai mare randament, au decis să sporească puterea mașinei prin mărirea capacității cilindrice a motorului. Și, din schițele prezentate de ingineri pentru rezolvarea acestei chestiuni, rezultă o mărire a forței motrice de peste 35 H. P., mărire care tradusă în viteză medie ar aduce o îmbunătățire de cel puțin 30 km. pe oră.

Cu o astfel de armă este sigur că la anul viitor, Stuck își va putea rectifica serios recordurile stabilite în ultimile două săptămâni ale campaniei recent încheiată.

O TACERE MISTERIOASA

In timp ce două dintre cele mai mari uzini din Germania și Italia nu-și ascund proectele, constructorii Mercedesului și ai Bugatti-ului s'au cufundat într'o tăcere de cavou.

Și totuș, este sigur că și unii și ceilalți nu neglijează să-și apere interesele. Cei inițiați în secretele zeilor, cred a ști că atât în Germania cât și în Franța, se lucrează intens la mărirea randamentului trăsurilor Mercedes și Bugatti.

Astfel, se presupune că Mercedesul își va micșora simțitor formatul spre a obține o trăsură ușoară menită să «sboare» sub acțiunea unui motor de mare putere. Este o chestiune care preocupă de mult pe constructorul bolidului și care va fi tradusă în fapt pentru motivul că în condițiunile actuale, rămânerea la vechea situație, ar constitui un sever handicap.

In ce privește pe constructorul de Mainheim se crede că el este preocupat de ideia de a repune în lucru un bolid cu două motoare de câte 8 cilindri care ar da o capacitate cilindrică totală de 4 litri 600.

Cu toate că primele încercări cu un astfel de automobil nu au dat rezultate prea strălucite, se speră în producerea revirimentului menit să repună industria franceză pe primul plan.

Cari din aceste proecte vor fi încununate de succes, este greu de prevăzut. Ceeace se știe însă sigur este că, anul viitor cursele automobiliste vor revoluționa lumea.

r. e. d.